

ДВЕТЕ СЛУЖЕНИЯ

Рик Джойнер

Има две постоянни служения пред Божия Трон; едното е служението на **ЗАСТЪПНИЧЕСТВОТО**, а другото на **КЛЕВЕТНИЧЕСТВОТО**. Исус живее за да се застъпва за хората СИ. До степента в която пребъдваме в Него Исус ще ни използва да се застъпваме за църквата, за другите и за себе си . Църквата МУ трябва да е – „*молитвен дом на всичките племена*” (Исая 56:7).

Сатана пък е наречен - „*клеветникът на братята*” и е казано че служението му продължава „*денем и нощем пред Божия престол*” (Откровение 12:10).

СЛУЖЕНИЕ НА КЛЕВЕТНИЧЕСТВО

Как сатана може да продължава да клевети светиите пред Бога, ако е бил изгонен от небето и вече няма достъп до Трона? Отговорът е: Сатана използва светиите които имат достъп до Божия престол, за да вършат дяволската му работа. Наричан е с много имена но най - ефикасното му прикритие е като „*клеветник на братята*” поради успеха му в настройването на брат срещу брата. Специализирал се е в създаването на разцепления.

Единството на Църквата е най - голямата заплаха за господството на сатана. Дяволът познава много добре властта, която Исус е дал на двама християни които са в съгласие: Отец ще им даде всичко каквото поискат. Единството не само увеличава духовната ни власт, то я умножава. Един християнин може да обърне в бяг хиляда демона, а двама - десет хиляди.

По ирония достъпът на клеветника до повечето от нас е чрез несигурността ни, която ни кара да браним територията си. Ако сме неуверени, плаши ни всичко, което не можем да контролираме. Може да се позоваваме на доктрини или престорено благородна решителност, но повечето разцепления в Църквата се породят от защитаването на собствената територия. Това в края на краищата води до загубата на всичко, което така отчаяно се опитваме да запазим. Следните думи са неотменим закон на духа; „*Който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене, ще го намери*” (Матей 16:25).

Исая ясно говори по този въпрос: „*Тогавата твоята светлина ще изгрее като зората и здравето ти скоро ще процъфне; правдата ти ще върви пред тебе и славата Господна ще ти бъде задна стража. Тогавата ще зовеш и Господ ще отговаря ! Ще извикаш и Той ще рече: Ето Ме! Ако махнеш отсред себе си хомота. Соченето с пръст и нечестивите думи*” (Исая 58:8-9).

Имате ли нужда от повече светлина в живота си? Случва ли се да викате към Господа, а Той да не отговаря? Причината почти винаги е една и съща; вие сте в

робството наречено - „сочене с пръст и нечестиви думи” (Исая 58:9). Това е КРИТИЧНИЯТ дух. Бог обещава, че животът ти ще се промени из основи, ако махнеш този хомот.

Критикът обикновено осъжда всичко освен себе си. Както казва Господ, той толкова се старее да вади сламката от околото на брат си, че не вижда гредата в своето, която е причина за слепотата му.

Когато критикуваме нечий деца, кой ще се обиди? Родителите! Това важи и за Бога. Когато осъждаме някого от хората МУ, всъщност осъждаме Него. Когато осъждаме някого от водачите МУ, всъщност съдим лидерството МУ – казваме, че Бог не знае какво прави с водачите, които е поставил. Когато критикуваме брат или сестра в действителност казваме, че Божието творение не е според стандартите ни. Но кой от нас може да се превърне в човека, който трябва да бъде? Ако сами не можем да направим себе си по - добри, как можем да имаме влияние върху останалите?

Критикарството е една от основните прояви на гордост, защото възниква върху чувството за превъзходство. Гордостта донася онова, от което всяко разумно човешко същество трябва да се бои - Бог да е срещу него. Писанията казват: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат” (Яков 4:6). Лично аз бих предпочел всички демони от ада да са срещу мен, отколкото Бог.

Вижте какво стана с израилтяните. Бог позволи едно поколение излязло от Египет, да прекара целия си живот в скитане из пустинята, заради мърморенето и оплакването си. Това е основната причина, поради която много християни не ходят в Божиите обещания; вместо това прекарват живота си на сухи места, обикаляйки едни и същи планини - същите стари проблеми и слабости - отново и отново. Яков ни предупреждава:

„Не се одумвайте един друг братя; който одумва брата или съди брата си, одумва закона или съди закона; а ако съдиш закона, не си изпълнител на закона, но съдия. САМО Един е законодател и съдия, Който може да спаси и да погуби; а ти кой си та съдиш ближния си”? (Яков 4:11-12).

КЛЕВЕТНИЧЕСТВО И ХОДАТАЙСТВО

Веднъж посетих един от най - бедните щати в страната. Това винаги ме е учудвало, тъй като този щат има богати природни ресурси и е много красив. Когато отидох там веднага забелязах една основна характеристика на населението там. Те упрекваха и критикуваха богатите и заможните. Това, като че ли беше мания на всички от келнерите до църковните водачи. Знаех, че това е една от основните причини за бедността им. Когато „сочим с пръст” по този начин се предаваме на същото това критикарство. Господ ни предупреди за това: *„Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквато съдба съдите с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери” (Матей 7:1-2).*

Някои от пасторите в този щат всъщност бяха обрекли себе си и паствата си на робство с критиките си как други Божии хора събират пари, така че тези пастори не можеха да приемат библейско дарение без да се почувстват виновни. Някои от

тях трябваше вече да притежават национално или международно влияние, поради духовната си власт, но бяха прекарвали живота си в служение с малки плодове пред намаляващи църкви. Признавам, че понякога численият състав на църквата може да намалее, защото вършим онова, което е правилно, както стана с Господа, когато проповядваше истини, трудни за възприемане от хората. Но в случая положението не беше такова. Тези хора бяха критикували служението на други, които придобиваха влияние и затова Бог не можеше да ги издигне до нивото, равно на помазанието им.

Моля, разберете критиката ни може да е основана на истински факти. Онези, които критикуваме може наистина да грешат. В някои случаи тези пастори критикуваха други, които наистина бяха събирали пари чрез манипулация и явни измами. Апостол Павел очакваше коринтската църква да различава духовете. Той им каза да не държат други хора отговорни за собствените си действия.

„Вие трябва да съдите хората, които са част от църквата” (1 Коринтяни 5:12).

Въпросът тук е КАКВО ПРАВИМ СЪС ЗНАНИЕТО СИ.

ДАЛИ ЩЕ ГО ИЗПОЛЗВАМЕ ЗА ДА ОБВИНЯВАМЕ БРАТЯТА СИ, ИЛИ ЩЕ СЕ ЗАСТЪПИМ ЗА ТЯХ?

В Матей 18:6 Исус предупреди че ако някой стане причина един от малките да съгреша, по - добре да върже камък на шията си и да се хвърли в морето. В същата проповед даде и ясни инструкции как да се отнасяме към брат, който съгреша. Първо трябва да говорим с него НАСАМЕ. Ако не се вслуша в съвета ни, трябва да отидем при него с друг брат. Едва след като е отхвърлил и двете възможности трябва да отнесем въпроса пред църквата. Ако не следваме този модел, има опасност да се превърнем точно в онова, в което не бива - в човек станал причина друг християнин, за когото Господ е умрял на кръста да се препъне.

Чувал съм много извинения за неспазването на Матей 18 глава като едно от най - често срещаните е:

„Знаех че той няма да ме послуша”. Чувал съм и оправданието: „След като служението му е публично мога и да го изоблича публично”. Това е нелепо защото всяко служение до известна степен е публично. Господ не поставя подобни условия. Онези, които си позволяват такава свобода при ясните заповеди на Исус всъщност претендират, че имат власт да добавят към Божието Слово.

Ако някой има голямо служение и не можем да се свържем директно с него не трябва да го осъждаме. Ако Господ смята, че точно ние сме хората, които трябва да изобличат този човек, Той ще ни даде възможност да го сторим. Ако ли не - довери се на Бога, че ще го стори на Своето време. Не обвинявай - вместо това се застъпи. Изпълнението на тази заповед ще ни опази от Божие осъждане, което би било много по - строго от това на съгрешилият ни брат.

Ако не сме следвали начина за поправяне на съгрешилия брат, предписан от Бога, изобщо нямаме право да говорим за това с когото и да е било друг. Онова, което бихме нарекли – „съгласуване на мнения” Бог нарича клюка. Не можем да ГО

заблудим и ще си платим цената за неблагоприятието си. Заповедта МУ е първо да поговорим с човека насаме. Едва след като сме направили това можем да споделим с друг човек и то с единствената цел да отидем заедно с него и да помогнем на съгрешилия. Целта ни винаги трябва да бъде да спасим брат си от греха, а не да го изобличим публично.

Точно затова предупреждава Павел: „*Братя, даже ако падне човек в някое прегрешение, вие духовните поправяйте такъв с кротък дух; но всекиму казвам: Пази себе си да не би ти да бъдеш изкушен*” (Галатяни 6:1).

КЛЕВЕТНИЧЕСТВО И ХОДАТАЙСТВО .....

Нека да не ставаме дребнави за предполагаемия грях на другия. Помнете:

„Любовта покрива множество грехове” (1 Петрово 4:8).

Повечето от нас имат в живота си още поне сто неща, които не са наред и Господ обикновено се занимава с поправянето най - много на две по едно и също време, защото толкова можем да понесем. (Често стратегията на сатана е да се опита да ни разсее и да ни накара да се оправяме и с останалите триста проблема, което ни довежда до потиснатост и поражение).

Естествено, Самият Господ Исус Христос е нашият съвършен пример. Когато изобличаваше седемте църкви в Откровение, първо похвали всяка една от тях и подчерта онова, което те вършат правилно. След това направо изложи проблемите им. Не е за вярване, но Той даде шанс за покаяние дори на злата царица Езавел! И накрая на всяка църква обеща прекрасна награда ако победат слабостите си. Господ никога не се променя. И днес, ако ни изобличава за нещо, то винаги го прави като ни дава насърчение и надежда. Текстът в Матей 18 глава не ни е даден за да злоупотребяваме с него, показвайки на брата си колко ни е обидил. Трябва да използваме тези стихове, а и цялото Писание в любов, а не за самозащита или отмъщение.

„Клеветникът на братята” се опитва да „поправи” църквата чрез методи и цели които съвсем ясно са твърде различни от Господните. Исус ни насърчава и ни дава надежда; сатана ни осъжда и се опитва да ни обезнадежди. Исус ни изгражда като личности, така че да можем да понесем изобличението; сатана ни обезсърчава и се опитва да ни накара да се откажем. Исус ни обича и иска да ни заведе в най - високите места; целта на сатана е да ни унищожи.

Една от най - забележителните черти на петдесетното и харизматичното движение е неспособността на хората с духовни дарби и опитности да разпознават духовете, особено най - смъртоносния вражески дух - клеветникът на братята! Възможно ли е осъждението ни над онези, които нямат водно кръщение или друга опитност като нашата, да ни е поробило и направило неспособни да разпознаваме духовете? Онова, което в повечето случаи шумно се провъзгласява за разпознаване на духовете, е най - често подозрение - плитко псевдодуховно прикритие използвано за маска на „защитата на територията”. Дори без духовната дарба „разпознаване на духовете” Яков ни даде ясни указания за различаване извора на мъдрост,

спазването на които щеше да предпази църквата от някои от най - унижителните ѝ провали:

„Кой от вас е мъдър и разумен? Нека показва своите дела чрез добрия си живот с кротостта на мъдростта ....Това не е мъдрост, която слиза от горе но е земна, животинска, бесовска ....Но мъдростта която е от горе, е преди всичко чиста после миролюбива, кротка, умолима, пълна с милост и добри плодове, примирителна, нелицимерна (Яков 3: 13-17).

Спасени сме по благодат и ни е нужна цялата Божия благодат, за да се справим в живота. Ако искаме да я получим трябва да се научим да даваме благодат (милост), защото каквото посееш, това ще пожънеш. Ако очакваме да получим милост по - добре да започнем да сеем милост, защото на повечето от нас ще е необходима всяка капчица милост. Не искаме да застанем пред Бога с ръце, оцапани с кръвта на брат ни, нали? Това ни предупреди:

„Чули сте че е било казано на старовременните: Не убивай; и който убие излага се на съд. А пък аз ви казвам че всеки, който се гневи на брата си (без причина) излага се на съд; и който рече на брата си Рака (Безделниче) излага се на Синедриона; а който му рече Бунтовни безумецо излага се на огнения пъкъл. И тъй като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш че брат ти има нещо против тебе, остави дара си там пред олтара и иди първо се помири с брата си, тогава дойди и принеси дара си. Спогаждай се с противника си по - скоро, докато си на пътя с него към съдилището да не би противникът ти да те предаде на съдията, а съдията те предаде на служителя и да бъдеш хвърлен в тъмница. Истина ти казвам: „Никак няма да излезеш от там докле не изплатиш и последния кодрант” (Матей 5: 21- 26).